

இனியவை நாற்பதில் அறமும் அதிகாரமும் Ethics and Dominance in *Iniyavai Natpathu*

சி. சந்திரசேகரம்¹

ஆய்வுச்சுருக்கம்

சங்கச் செய்யுட்கள் முதல் நவீன இலக்கியங்கள் ஈறாக அறமும் அதன் வழி அதிகாரத்துவமும் வலுவான செல்வாக்கைச் செலுத்தி வந்திருப்பதைக் காணமுடியும். குறிப்பாக 'அறம் வலியுறுத்தல்' மனித நிலைப்படுத்தலுக்குரிய கருவியாக கையாளப்பட்டு வந்துள்ளமையைக் காணலாம். அதன்வழி இக்கட்டுரை பூதஞ்சேந்தனாரால் பாடப்பட்ட - பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாக அமையும் இனியவை நாற்பது என்ற நூலில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ள அறக்கருத்துக்களையும் அவற்றின் அதிகார நிலைப்படுத்தலையும் எடுத்துக் கூறுவதைப் பிரதான நோக்கமாகக்கொண்டு பகுப்பாய்வு முறையியலுக்கு ஏற்ப அமையப்பெற்றுள்ளது. அறங்கள் ஆதிக்க நிலைப்படுத்தலைப் பேணி வந்துள்ளமையை இனியவை நாற்பது கூறும் ஈகை, துறவறம், அரச அதிகாரம், கல்வி, சான்றோரைப் போற்றல், செய்ந்நன்றி மறவாமை முதலானவற்றை நுணுகி ஆராய்கின்றபோது காணமுடியும். உலக வழக்கில் ஈகை அறம் மேலானதாகப் போற்றப்படுகின்றது. ஈகை பற்றி இனியவை நாற்பது கூறும் கருத்துக்களை நோக்குமிடத்து ஈகை வழங்கலின் மூலம் பெறுபவனிலிருந்து கொடுப்பவன் உயர்நிலைப்படுத்தப்படுகின்றான் என்பதும் ஈகையும் அதிகாரத்தை கட்டமைக்கும் ஓர் செயற்பாடாகவே அமைகின்றது என்பதும் பெறப்படுகின்றது. ஈகை வழங்கலில் சமூக வேறுபாடு காட்டப்பட்டுள்ளதுடன் பார்ப்பன நலனோம்பலும் முக்கியத்துவப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதேவேளை துறவறத்தை வலியுறுத்தும் இனியவை நாற்பதுப் பாடல்களில் பெண்வெறுப்பும் ஆண் அதிகாரத்துவமும் வெளிப்பட்டுநிற்கின. அரச அதிகாரமும் அரச ஒழுக்கமும் இனியவையென இந்நூல் கூறுகிறது. இத்தகைய பாடல்களில் போர் ஊக்கமும் போர் மறுதலிப்பும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அந்தணர், அரசர், உயர்ந்தோரை மேன்நிலைப்படுத்தும் வகையில் அறங்களை வகுத்தோதிய நீதிநூலார் இத்தகையோருக்கு கட்டாயமானதாகக் காணப்பட்ட கல்வியின் அவசியத்தையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். கல்வி ஒருவருக்கு வாழ வழிசமைப்பதோடு சமூக மதிப்பையும் பெற்றுக்கொடுக்கின்றது. சமூக மதிப்பின்மூலம் ஒருவர் சமூகத்தில் அதிகாரத்துவமுடையவராக மேலெழுவது தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. சான்றோரைப் போற்றல் முக்கிய அறமாகக் கூறப்படுகின்றது. இது சமூக ஒழுங்கைப் பேண அடிப்படையாக இருந்தபோதிலும் அடங்கி வாழ்வதற்கும் அதன்மூலம் குடிமையாதிக்கத்திற்கும் வழிகோலுகிறது.

¹பேராசிரியர் சி. சந்திரசேகரம், மொழித்துறை, கலை கலாசார பீடம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை. மின்னஞ்சல்: santhirasegarams@esn.ac.lk

இவ்வாறு அறம் வலியுறுத்தலில் அதிகாரமும் ஒன்றிணைந்திருப்பதை இவ்வாய்வு முன்வைக்கின்றது.

திறவுச்சொற்கள்: அறம், அதிகாரம், அதிகாரநிலைப்படுத்தல், சமூக வேறுபாடு

1.0. அறிமுகம்

மனித வாழ்வை மேம்படுத்துவதற்கென வகுக்கப்பட்ட ஒழுக்க விதிமுறைகளின் தொகுப்பாக அறம் அமைகிறது. அறமென்ற இச்சொல் நீதி, ஒழுக்கம், வழக்கம், கடமை, புண்ணியம், ஈகை, அறக்கடவுள், சமயம் என்ற பல்வேறு பொருள்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. சங்கச் செய்யுட்கள் முதல் நவீன இலக்கியங்கள் ஈறாக அறமும் அதன் வழி அதிகாரத்துவமும் வலுவான செல்வாக்கைச் செலுத்தி வந்திருப்பதைக் காணமுடியும். சமூக அசைவியக்கத்தில் கட்டுப்பாடுகளும் ஒழுங்கமைப்புகளும் விதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளமையை இது காட்டுகின்றது. ‘அறம் வலியுறுத்தல்’ மனித நிலைப்படுத்தலுக்குரிய கருவியாக கையாளப்பட்டுள்ளது. வெவ்வேறு அடிப்படைகளில் ஒவ்வொரு கால கட்டத்தின் சமூக, அரசியல் சூழ்நிலைகளும் இதற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளன.

காதலையும் வீரத்தையும் முதன்மையான பொருட்கோடலாகக் கொண்ட சங்கச் செய்யுட்களிலும் அறத்தை, நீதியை வலியுத்தும் கருத்துக்கள் செறிந்து காணப்படுகின்றன. அரச அறமும், அரச அதிகாரமும், சமூக நீதியும் வலியுறுத்தப்படவேண்டிய தேவை அக்காலத்தில் இருந்துள்ளது. சங்க காலத்திலிருந்து மாறுபட்ட அரசியல், சமூக, சமயச் சூழ்நிலை சங்கமருவிய காலத்தில் உண்டானபோது முன்னரைவிடவும் சமூக மேன்மையாக்கதிற்கு அறம் வலியுறுத்தலின் அவசியம் உணரப்பட்டுள்ளது. இதன் காரணமாகவே இக்காலத்தில் அறக்கருத்துக்களை வலியுறுத்துகின்ற நூல்கள் எழுந்துள்ளன. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் பதினொன்றும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய காப்பியங்களும் அறத்தையே பிரதானப்படுத்துவனவாக ஆக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். இக்கட்டுரை பூதஞ்சேந்தனாரால் பாடப்பட்ட - பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாக அமையும் இனியவை நாற்பது என்ற நூலில் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ள அறக்கருத்துக்களையும் அவற்றின் அதிகார நிலைப்படுத்தலையும் எடுத்துக் கூறுவதாக அமைகின்றது.

2.0. அறம் வலியுறுத்தலும் அதிகார நிலைப்படுத்தலும்

அறங்கள் எதார்த்தத்தில் குறிப்பிட்ட விதமான சமூக ஒழுங்கை, உடைமை நாகரிகத்தின் ஆதிக்க ஒழுங்கைப் பேணிப் பராமரிக்க ஏற்பட்டன. அறங்கள் எல்லாம் ஆதிக்கத்திலுள்ள சக்திகளின் பச்சையான நலன்களை நிலைக்கச் செய்பவை(ராஜ்

கௌதமன்,1997:7) சமூகத்தைச் சீரமைத்து நெறிப்படுத்தும் கருவிகளாக அறங்கள் தென்படுகின்றபோதிலும் ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து அவை அதிகார நிலைப்படுத்தலுக்குரிய கருவிகளாகவும் தொழிற்படும் தன்மையுடையவையென்பதை அறியமுடியும்.

மனித வாழ்க்கைக்கு அவசியமான இனிய பொருள்களை நாற்பது பாடல்களில் முன்வைப்பதாக அமைந்துள்ள இனியவை நாற்பது ஈகை, துறவறம், அரச நீதி, கல்வி, செய்ந்நன்றி மறவாமை, கொல்லாமை முதலான விடயங்களை முன்வைக்கின்றது. இந்நூல் இனியவையென வலியுறுத்தும் அறங்களும் அவற்றில் அதிகாரத்துவம் மேலெழும் தன்மையும் இங்கு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றது.

2.1. ஈகை

அறங்களுள் தலையாயதாக பிறருக்கு ஈகை வழங்கல் அமைகின்றது. ஈகை பற்றி பல நூல்களிலும் கூறப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் எச்சவியல் ஈ, தா, கொடு எனச் சொல்லப்படும் மூன்றும் ஒருவன் ஒன்றை இரந்தற்கண் வருஞ்சொல்லாம் என்று கூறுகின்றது. அதேவேளை திருக்குள்,

வறியார்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை (221:1)

என்கிறது. இவ்வகையில் இல்லாமையுடைய ஒருவருக்கு யாதேனுமொன்றைக் கொடுப்பது ஈகையென்று பொதுப்படக் கூறலாம். மணிமேகலை அறமென்பது உயிர்களுக்கு உணவும் உறையுளும் கொடுப்பதாகும் என்கிறது (மணிமேகலை,காதை,25:228-31). அறமென்பதே ஈகைதான் என்ற கருத்து இங்கு வெளிப்படுகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் அரசர் புலவர் பெருமக்களுக்கு வழங்கிய பரிசில் அரச ஈகையாகும். இந்த அறச் செயல் புகழ்ச்சியினை மையங்கொண்டிருந்தது. அறம் செய்தலினூடாக அரசர்கள் உயர்வுபடுத்தப்பட்டதோடு வறுமையுற்ற புலவர்களின் வறுமையைப் போக்கும் அதிகாரம் பெற்ற கௌரவத்துக்குரியவர்களாக ஆக்கப்பட்டனர். சங்க காலத்தில் மன்னர்கள் வழங்கிய ஈகை அரசமேலாண்மைக்கு வலுவூட்டுவதாக அமைந்தது. இதனை பின்வருமாறு கூறுவார் ராஜ் கௌதமன்,

அரச ஈகையால் அரசனுக்கு ‘புகழ்’, ‘உரை’, ‘இசை’, ‘பெரும்பெயர்’, ‘சீர்த்தி’ கிடைத்தன. இதனால் அரசனுக்கு ஈகை என்பது அறச்செயல் மட்டுமல்ல. அதிகாரச் செயலும் கூட. அரசனுடைய கையிலிருந்த ஆயுதத்தால் கிட்டிய அதிகாரம் ஒன்று, அவன் கையால் வழங்கப்பட்ட ஈகையால் கிட்டிய அதிகாரம் மற்றொன்று. அரசனால் ஆசைப்பட்ட உயர்குடி மக்களிடம் இந்த ஈகைச்செயலானது, இரப்பவர்களுக்கும் இல்லாதவர்களுக்கும் வழங்குகிற அறச்செயலாகவும் விருந்தினர்களுக்குச் சாப்பாடு போடுகிற இல்லறச் செயலாகவும் அனுசரிக்கப்பட்டது (ராஜ் கௌதமன், 1997:39)

சங்க காலத்தைத் தொடர்ந்து வந்த காலத்திலும் ஈகை என்பது வழங்குபவனுக்கு சமூக மதிப்பையும் மேன்மையையும் பெற்றுக்கொடுக்கும் கருவியாக அமைந்தமையை நீதி நூல்கள் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

சமண - பௌத்த மதங்கள் உணவைப் பசிப்பிணிக்கு உரிய மருந்தாக வருணித்தன. உணவு பசி போக்கும் உயிரியல் வினையோடு மட்டுமன்றி, அறப் பெறுமதியோடும் சம்பந்தப்படலாயிற்று. பசித்தவனுக்கு நன்கு உண்டவன் வழங்கும் உணவு அவனுக்கு 'ஈகை', 'தருமம்' என்கிற உயர் தகுதியை வழங்கிற்று (ராஜ் கௌதமன்,1997:15). உலக வழக்கில் பசித்தவனுக்கு கொடுக்கும் இந்த ஈகை அறம் மேலானதாகப் போற்றப்படுகின்றது. இதன் காரணமாக சங்கச்செய்யுட்களிலும் சங்க காலத்தைத் தொடர்ந்து எழுந்த நீதியை வலியுறுத்தும் நூல்களிலும் ஈகை முதன்மை பெற்றுள்ளமையைக் காணலாம். இனியவை நாற்பது நூலின் ஆசிரியரும் ஈகைத் திறத்தின் அவசியத்தை ஏழு பாடல்களில் (2,6,16,19,22,23,26) கூறியுள்ளார்.

பிறருக்குக் கொடுப்பதற்கு பொருள்வளம் போதுமான அளவு இருத்தல் அவசியமானதாகும். இதனைக் கருத்திற்கொண்டு குறைவில்லாது பெரும்பொருளைத் தேடவேண்டுமென்றும் அவ்வாறு தேடிய பொருளை தகுதியுடையவர்களுக்குக் கொடுத்தல் மிக இனிது என்றும் இனியவை நாற்பது கூறுகிறது.

முட்டில் பெரும்பொருள் ஆக்கியக்கால் மற்றது

தக்குழி ஈதல் இனிது (பாடல்.19:3-4)

இவ்வாறு குறைவற்ற பொருளைத் தேடவேண்டியதை இப்பாடலில் கூறி,

ஊனம் ஒன்றின்றி உயர்ந்த பொருளுடைமை

மானிடவர்க்கு எல்லாம் இனிது (பாடல்.13:3-4)

என்று பிறிதொரு பாடலிலும் கொடை வழங்குவதற்கு மிகுதியான பொருள் தேவையாதலின் முதலில் குறைவு சிறிதும் இல்லாது பொருளை அளவுக்கதிகமாகத் தேடி வைத்திருக்கவேண்டுமென்பதும் கூறப்படுகின்றது. பெரும்பொருளைத் தேடிய ஒருவனை செல்வமுடையவனாகக் காணப்படுவான் என்பதனால்

உடையான் வழக்கினிது(பாடல்.2:1)

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனூடாக குறைவற்ற செல்வமுடையவனை கொடை வழங்குவது சிறந்ததென்ற கருத்தை புலவர் முன்வைத்துள்ளார். இதேவேளை எள்ளளவாயினும் தான் பிறரிடம் யாசிக்காது தான் பிறர்க்கு ஈதல் எல்லாவிதத்திலும் மிக இனிது என்ற கருத்தையும் இந்நூல் கூறுகின்றது. (பாடல்.16:3-4). இதனூடாக பிறரிடம் யாசித்தல் விரும்பப்படாத செயலென்பதும் உணர்த்தப்படுகின்றது.

ஈகை வழங்கலின் மூலம் பெறுபவனிலிருந்து கொடுப்பவன் உயர்நிலைப் படுத்தப்படுகின்றான். ஈகையும் அதிகாரத்தை கட்டமைக்கும் ஓர் செயற்பாடாகவே அமைகின்றது குறிப்பாக பெறுபவன் மீது கொடுப்பவன் ஆதிக்கத்தை வலுவூட்டுவதற்குரிய கருவியாக ஈகை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பிச்சை புக்கு உண்பான் பிளிறாமை முன்இனிதே(பாடல்.39:1)

என்பதனூடாக பிறரிடம் யாசித்து உண்பவன் கோபிக்காதிருத்தல் மிக இனிதென இனியவை நாற்பது குறிப்பிடுகின்றது. குறிப்பாக ஈகை பெறுபவன் வழங்கியவனுக்கு அடங்கியொழுகவேண்டுமென்று பணிப்பதனூடாக அதிகாரப் பயன்பாட்டுக்கும் அதனூடாக சமூக ஏற்றத்தாழ்வு நிலையின் உருவாக்கத்திற்கும் கருவியாக இங்கு ஈகை அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

மேலும் பிறிதோரிடத்தில் ஈகை வழங்குவதிலுள்ள தகுதிப்பாடும் குறிப்பிடப்படுகிறது. குறிப்பாக சமூகத்தில் கீழ் நிலைப்படுத்தப்பட்டோர் கொடை வழங்குவதை ஏற்கவில்லை.

உயிர்சென்று தான்படினும் உண்ணார்கைத் துண்ணாப்
பெருமைபோல் பீடுடையது இல் (பாடல்.11:3-4)

என்பதன்மூலம் பசியால் இறந்தாலும் கூட உண்ணத்தகாதவர்(தீண்டத்தகாதோர்) கையிலுள்ள உணவை உண்ணாத பெருமை போல் பெருமையுடையது வேறொன்றுமில்லை என்று குறிப்பிடுகின்றது. அரசர், மற்றும் வேளாண்மையில வலிமையுடையவர்களாக இருந்த வேளாளர்களிடம் ஈகை பெறுவதை வழக்கமாக – அறமாகக் கொண்டிருந்த பார்ப்பனர் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட மக்களிடம் ஈகை பெறுவதை விரும்பவில்லையென்பதும் இதுவோர் பார்ப்பன மேலாதிக்கச் சிந்தனையென்பதும் புலனாகின்றது. ஈகை வழங்கலில் சமூக வேறுபாடு காட்டப்படுவதன்மூலம் அறமென்பது பணிந்துபோகாத அதிகார நிலைப்பாட்டைக் கொண்டதென்பதையும் அறியமுடிகின்றது. இவ்விடத்தில் பின்வரும் கருத்து ஏற்புடையதாக அமைகின்றது:

மதம், அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி ஆகியவற்றைக் கையகப்படுத்தியவர்களே அறச்சொல்லாடல்களின் நாயகர்கள். ஏனைய உழைப்பாளிகளும் பெண்களும் இவற்றுள் வரத்தக்கவர்கள் அல்லர் (ராஜ் கௌதமன்,1997:33)

அரசரும் வேளாளரும் பார்ப்பனருக்கு தானங்கள் செய்வது முக்கியமான அறச்செயலென நீதி நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பார்ப்பனர், அரசர், வேளாளர் ஆகியோரே மேலாண்மை பெற்றவர்களாகவும் தொடர்புடையவர்களாகவும் விளங்கியுள்ளனர். பார்ப்பனர்க்கு மணி, பொன், பசு, நிலம் என்பவற்றைக் கொடுத்தமை காரணமாக பார்ப்பனரால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்களாக அரசரும் அதற்கு அடுத்தபடியாக வேளாளரும் விளங்கியுள்ளனர். அந்தனரின் மிக்க பிறப்பில்லை (நான்மணிக்கடிகை:32,93) என்றநிலை காணப்பட்டது. இவர்கள் தண்டனைக்கு அப்பாற்பட்டவர்களாகக் காணப்பட்டனர். தவிர அந்தனரை போற்றாமை தெய்வக்குற்றம் என்னும் அளவிற்கு அதிகாரம் பெற்றவர்களாக விளங்கினர்.

பசுநெய் பார்ப்பனருக்கு வழங்கும் முக்கிய உபகாரப்பொருளாகும். இவ்வடிப்படையில் பாலை அதிகமாகக் கறக்கக்கூடிய கன்றோடு பொருந்திய பசுவை வளர்ப்பவனது

விருந்து இனிதென இனியவை நாற்பது குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது (பாடல்:38:3-4). பிறிதோரிடத்தில்

ஆவோடு பொன்னீதல் அந்தணர்க்கு முன் இனிதே (பாடல்:23:2)

என்று வேதம் வல்ல மறையவர்க்கு பசுவோடு பொன்னையும் கொடுத்தல் மிக இனியதெனக் குறிப்பிடுகின்றது. அந்தணர் வேதத்தினை மறவாதிருத்தல்(பாடல்:7:1), நூல் விதிப்படி வாழ்கின்ற தவத்தினரது மாட்சிமை(பாடல்:18:2) ஆகியன இனிதென்று குறிப்பிடுவதும் ஆகிய அனைத்தும் அறச்செயற்பாட்டினூடாக அதிகாரமேலான்மை உணர்த்தப்படுவதையே காட்டுகின்றன.

ஈகை வழங்குவதற்குரிய பொருள் வளம் பெறும் மூல உபாயமாக வேளாண்மைச் செய்கை காணப்பட்டமையினால் ஈகையை வலியுத்தும் இனியவை நாற்பது அதனோடு இணைந்ததாக வேளாண்மையையும் முதன்மைப்படுத்தியுள்ளது.

பண்டைக் காலம் தொட்டு விவசாயம் முக்கியத்துவம் பெற்றுவந்துள்ளது. தொழில்களுக்கெல்லாம் உழவுத் தொழிலே தலையாயதென்பார் வள்ளுவர். பொருள் பெறும் மூலங்களுள் விவசாயம் முதன்மையானதாகும். ஆற்றங்கரையை அண்மித்து குடியேறி வாழத் தலைப்பட்ட மனித சமூகத்தில் விவசாயமே அடிப்படையாக அமைந்ததெனலாம். இதனால் ஆற்றுநீர் அடையும் கரையில் உள்ள ஊரில் வாழ்வது மிகவும் இனியது (பாடல்:4:3) என்று கூறுகிறது இனியவை நாற்பது. அதனைத் தொடர்ந்து தன்னுடையதென உழுமாடுகளையுடையானது உழு தொழில் இனிது என்ற கருத்தையும் முன் வைக்கின்றது:

ஏருடையான் வேளாண்மை தானினிது (பாடல்:3:3)

இதன்படி இனியவை நாற்பதில் உழவுத் தொழில் முக்கியத்துவப்படுத்தப் பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

வேளாண்மைத் தொழிலில் ஈட்டும் செல்வம் ஈகை அறத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தமையினால் பண்டைய காலத்தில் வேளாண்மைத் தொழிலும் அற மேம்பாடுடைய ஒன்றாகவே பார்க்கப்பட்டுள்ளது. பொருள் உற்பத்தி பெருகும்போதே வறுமை நீக்கம் இடம்பெறும் என்பதனால் விவசாயச் செய்கைக்கு மூலமான வித்தும் பெறுமதியும் புனிதமும் உடையதாக கருதப்பட்டுள்ளது. வித்து தரம் குன்றிப்போனாலோ, அற்றுப்போனாலோ உற்பத்தியைப் பெருக்கவோ, அதன் வழி ஈகை வழங்கவோ முடியாதென்பதனால் விதைக்கு என்று வைக்கப்பட்ட தானியத்தை குற்றி உண்பதும் விரும்பப்படவில்லை. விதைக் குற்றி உண்பது குற்றமாகக் காணப்பட்டுள்ளது. இதனை இனியவை நாற்பது,

வித்துக்குற்றுண்ணா விழுப்பம் மிகவினிதே (பாடல்:40:2)

என்று கூறுகின்றது. அதாவது இனியவற்றுள் ஒன்றாக வித்துக்கான தானியத்தை விற்புண்ணாச் செயல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

பயிர் வளர்ச்சிக்கு மழை அவசியமானதென்பதால் இனியவற்றுள் ஒன்றாக மழைபொழிதலையும் இந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது (பாடல்.15:2). இதேவேளை பயிர்ச்செய்கைக்கும் தாகம் தீர்ப்பதற்கும் அடிப்படையாக இருந்த குளமும் அறச் செயற்பாடாகவே கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

காவோடு அறக்குளம் தொட்டல் மிக இனிதே (பாடல்.23:1)

இச்செய்யுளடியின் மூலம் சோலை அமைத்தலோடு தருமத்திற்காகக் குளத்தைத் தோண்டுதல் இனிதென கூறப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம். பசியைப்போக்கவும் நிழலில் களைப்பாறித் தங்கிச் செல்லவும் சோலைகள் அமைக்கப்பட்ட அதேவேளை குளம் அமைத்தலும் அறச் செயற்பாடாக – தொண்டாக கருதப்பட்டுள்ளது. ‘அறக்குளம்’ என்று புலவர் அழுத்தியுரைத்துள்ளமை ஈண்டு கவனிக்கத்தக்கதாகும். இதன் தொடர்ச்சியாகவே மன்னர்களின் பெரும்பணிகளுள் ஒன்றாக குளங்களை அமைத்தல் இருந்துள்ளது எனலாம்.

2.2. துறவறம்

உலகியல் இன்பங்களைத் துறந்து தான தருமங்கள் செய்து பற்றற்ற வாழ்வை மேற்கொள்ளும் வலிமையான செயலே துறவறமாகும். இத்தகைய துறவற வாழ்வுக்கு வழிப்படுத்துதல் அறநூல்களின் முக்கிய நோக்கமாக இருப்பதைக் காணலாம். மனைவியும் கணவனும் மாறுபாடின்றி உள்ளம் ஒன்று கூடி வாழ்கின்ற இவ்வாழ்க்கையானது சிறந்து விளங்காதபோது யாக்கையின் நிலையாமையைக் கருத்திற்கொண்டு தாமதியாது அகம், புறம் ஆகிய இருவகைப் பற்றுக்களையும் விடுதல் மிகவும் இனியது என்பதை இனியவை நாற்பது பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது:

.....ஓப்ப முடிந்தால்

மனைவாழ்க்கை முன் இனிது மாணாதாமாயின்
நிலையாமை நோக்கி நெடியார் துறத்தல்
தலையாகத் தான் இனிது நன்கு (பாடல்.2:2-4)

துறவு வாழ்வும் அறமும் நீதி நூல்களில் முதன்மைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் பெண் வெறுப்புமும் பெரிதும் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். ‘பாணர், பறையர், துடியர் போன்றவர்கள் நாகரிகத்தின் பார்வையில் புலையர், இழியினர் என்று தீர்ப்பிடப்பட்டார்கள். இவர்களுள் பாணர், விறலியர் என்பவர்கள் முடியாட்சிக்காலச் சமூகத்தில் தோன்றி நிறுவனமாகிக்கொண்டிருந்த கணிகை பரத்தமைக்குள் செறிக்கப்பட்டார்கள். பின்னர் வைதீகத்தால் தீண்டாமைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்கள். இவ்வாறு இனக்குழுவோடு தொடர்புடைய மரபையும் மக்களையும் அறமும், வைதீகமும் சமூக விலங்கிற்கு உட்படுத்தி தீமை என்று ஆக்கி விட்டன’(ராஜ் கௌதமன், 1977:38) இப்பின்னணியிலேயே துறவறத்தை வலியுறுத்தும் நீதி நூல்கள் பெண்களின் நடத்தையை விமர்சித்துள்ளன. அதன் தொடர்ச்சியாகவே இனியவை நாற்பது என்ற நூலிலும் பெண் வெறுப்பு புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

தடமென் பணைத்தோள் தளிரியலாரை
விடமென் றுணர்தல் இனிது (பாடல்.37:3-4)

இதன்மூலம் பெரிய மென்மையான மூங்கிலைப் போன்ற தோள்களையும் தளிர்போன்ற மென்மை உடையவருமாகிய பிற மகளிரை விடமென நினைத்தல் மிக இனிது என்று இனியவை நாற்பது கூறுகிறது. பிறமகளிர் என்பது விலைமாதுகளையே சுட்டுகின்றது. விடம் உயிரைக் கொல்லும் சக்தி வாய்ந்ததாகும். அந்த விடம் போன்றவரே பிற மகளிர் என்று புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன்

நிறை மாண்பில் பெண்டிரை நீக்கல் இனிதே

என்பதன்மூலம் கற்பு மாட்சியில்லாத மனைவியரை நீக்கிவிடுதல் நல்லதென இந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு கற்பு பெண்களுக்கான இயல்பு என்பதோடு அதிலிருந்து மீறுவது பாரிய இழுக்காகவும் நோக்கப்பட்டுள்ளமையைக் காணலாம்.

இதுவோர் முற்போக்கான கருத்தியலெனக் கொள்ளமுடியாது. துறவறத்திற்குத் தடையானவர்கள் என்ற வகையிலும் கற்பென்ற பெயரிலும் அதிகாரத்துவக் கருத்தியலாக பெண்களை விடத்திற்கு ஒப்பிட்டு கடிந்துகொள்வதனுடாக அறத்தைப் போதிக்கும் நூல்கள் ஆணாதிக்க – மேலாதிக்க நுண்ணரசியலை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதும் தெரிகின்றது.

2.3. அரச அதிகாரமும் அரசருக்கான ஒழுக்கமும்

பகைவரிடமிருந்து நாட்டையும் மக்களையும் காக்கும் பணியைச் செய்யும் சத்திரிய குலத்தவர்கள் அரசர்களாக நிலைநிறுத்தப்பட்டனர். பலமுள்ள அரசே நிலைபெறுடையதாக இருக்கும். இதற்கு செங்கோலாட்சியும் படைபலமும், மக்கள் துணையும் இன்றியமையாதவையாகும். இனியவை பற்றிக் கூறும் இந்நூல் அரசன் யானைகளையுடைய படையை அமைத்துக்கொள்ளுதலும் இனியதென்பதை,

யானை யுடை படை காண்டல் முன் இனிதே (பாடல்.4:1)

என்று குறிப்பிடுகின்றது. இதற்கு மேலாக வீரத்தையுடைய அரசரின் கடைவாயிலில் பெரிய யானைகளின் மதத்தால் செய்யும் பிளிற்றொலியைக் கேட்டல் இனிதென்றும் குறிப்பிடுகின்றது:

மறமன்னர் தங்கடையுள் மாமாலைபோல் யானை
மதமுழக்கம் கேட்டல் இனிது (பாடல்.15:3-4)

மதம் பொருந்திய யானைப்பலம் கொண்டவனாக மன்னர் இருக்கவேண்டியதன் அவசியத்தையே மேலுள்ள பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

ஊரும் கலிமா உரனுடைமை முன்இனிதே

தார்புனை மன்னர் தமக்குற்ற வெஞ்சமத்துக்
கார்வரை யானைக் கதங்காண்மல் முன்இனிதே (பாடல்.8:1-3)

தான் ஏறிச் செலுத்துகின்ற போர்க்குதிரை வலிமையுடையதாயிருத்தல் மிக இனிது என்பதோடு மாலை அணிந்த மன்னர்களுக்குப் போர் நேருங்காலத்தில் கரிய மலை போன்ற யானைகள் வெகுண்டு செய்யும் போரைக் காணல் முன் இனிது என்றும் இப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு போர்க்குதிரை, யானை முதலானவற்றோடு புறத்தார் தோற்பதற்கு ஏதுவாகிய மெய்க்காப்பு வீரரும் அரசருக்கு அவசியமானவை என்பதையும் இந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது (பாடல்.17:3-4). அரசனுக்கு இருக்கவேண்டிய படைப்பலம் அறப்போதனையாக - இனியவையாக இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையும் கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

மக்களைக் காக்கும் பொறுப்புடைய அரசன் மக்களின் தவறுகளையும் ஆராய்ந்து மக்களை அத்தவறிலிருந்து மீட்டு சீர்செய்பவனாக இருக்கவேண்டியது அவசியமென நூல்கள் கூறுகின்றன. இனியவை நாற்பதில் உள்ள பின்வரும் பாடல் இவ்வகையில் முக்கியமானதாகும்:

ஒற்றினான் ஒற்றிப் பொருள்தெரிதல் முன்இனிதே
முற்றான் தெரிந்து முறைசெய்தல் முன்இனிதே
பற்றிலனாய்ப் பல்லுயிர்க்கும் பாத்துற்றுப் பாங்கறிதல்
வெற்றிவேல் வேந்தர்க்கு இனிது (பாடல்.35)

மன்னன் ஒற்றர் மூலமாக எவ்விடத்திலும் நடைபெறுவனவற்றை அறிந்து அதன் பயனை ஆராயும் சிறப்பு இனியதென்று கூறும் புலவர், குற்றத்தை முன்னர் நன்கு ஆராய்ந்தறிந்து தண்டனை விதித்தல் வேண்டுமென்றும் யாரிடத்தும் பற்றில்லாதவனாக எல்லோர்க்கும் பொதுவாகச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தல் மிக இனியதென்றும் கூறுகின்றார். ஆராய்ந்தறியாது வழங்கும் தண்டனை அரசு நிலைகுலைவுக்கும் காரணமாகிவிடுவதுண்டு. சிலப்பதிகாரம் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது.

அரசன் மக்களிடத்து அன்புடையவனாக இருக்கவேண்டும் என்றும் அவ்வாறு குடிகளிடத்து அன்பு வைக்காத மன்னவனின் கீழ் வாழாதிருத்தல் மிக இனிதென்றும் இந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது.

பற்றாமையா வேந்தன்கீழ் வாழாமை முன் இனிதே (பாடல்.32:2)

போரை மறுதலித்தல் நீதி நூல்களின் பொருண்மைகளுள் ஒன்றாகும். இந்நூலிலும் போர் மறுதலிப்பு வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

வாள்மயங்கு மண்டமருள் மாறாத மாமன்னர்
தானை தடுத்தல் இனிது (பாடல்.33:3-4)

இதனூடாக வாட்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்து எழுகின்ற பெரும்போரில் மீளாத பெருமையுடைய அரசர்களது சேனைகள் போரிடுதலை ஓர் அரசனோ, சான்றோரோ

விலக்குதல் மிக இனிது எனக் கூறப்படுவதைக் காணலாம். இவ்வகையில் போரழிவிலிருந்து நீங்கியிருத்தலின் அவசியம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு இனியவை நாற்பதில் மன்னனுக்கு படைபலம் அவசியமென்றும் பலம்மிக்க யானைகள் வெகுண்டு செய்யும் போரைக் காணல் இனிது என்றும் கூறுவதனூடாக போரை ஆதரிக்கின்ற அதேவேளை பேரழிவை ஏற்படுத்தும் போரை தவிர்க்கும் வகையில் செயற்படவேண்டுமென்று கூறுவதனூடாகப் போரை மறுதலிக்கின்ற கருத்தையும் வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

2.4. கல்வியின் அவசியம்

ஒருவருக்குரிய உயரிய தகுதிப்பாடுகளுள் கல்வியும் இன்றியமையாததாகும். பிணக்கை நீக்கி வழிநடத்திச் செல்ல கல்விக் கேள்விகளில் சிறந்தோர் ஊருக்கு அவசியமென்ற கருத்தை நீதி நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதனால் கல்வி கற்ற ஒருவர் சமூகத்தில் அதிகாரத்துவமுடையவராக மேலெழுவது தவிர்க்கமுடியாததாகின்றது. அந்தணர், அரசர், உயர்ந்தோரே கல்வி பெறும் நிலை பண்டைய காலத்தில் காணப்பட்டது. பின்னாளிலேயே அனைவரும் கல்வி கற்பதற்கு தடையாக அமைந்த சாதி, சமூக நடைமுறைகள் தளர்ந்துபோயின. அந்தணர், அரசர், உயர்ந்தோரை மேன்நிலைப்படுத்துவனவாக அறங்களை வகுத்தோதிய நீதிநூலார் இத்தகையோருக்கு கட்டாயமானதாகக் காணப்பட்ட கல்வியின் அவசியத்தையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். திருக்குறள், நாலடியார் முதலான அற நூல்களில் கல்வி பெரிதும் முக்கியத்துவப்படுத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இவ்வழியே இனியவை நாற்பதும்,

பிச்சை புக்காயினும் கற்றல் மிகவினிதே

நற்சபையில் கைக்கொடுத்தல் சாலவும் முன்னினிதே (பாடல்.1:1-2)

என்கிறது. குறிப்பாக பிச்சையெடுத்துண்டாயினும் கற்கவேண்டியவற்றைக் கசடறக் கற்றல் மிக இனிது. அங்ஙனம் கற்ற கல்வியானது சான்றோரின் சபையிலே தமக்கு வந்து உதவும் என்ற கருத்தை முன்வைக்கின்றது. கடன் வாங்கி உண்டு வாழாதிருத்தல் இனிது(பாடல்.10:1), ஊருராய் சென்று இரந்து வாழாதிருத்தல் இனிது(பாடல்.11:1), எள்ளளவாயினும் தான் பிறரிடம் யாசியாது தான் பிறர்க்கு ஈதல் எல்லாவிதத்திலும் இனிது(பாடல்.16:3-4), என்று கூறிவிட்டு கல்வி கற்பதற்கு மட்டும் பிச்சை புக்காயினும் கற்றல் இனிதே என்று குறிப்பிடுவது கல்வி கற்பதற்குக் கொடுத்துள்ள முக்கியத்துவத்தைக் காட்டுகின்றது.

2.5. சான்றோரைப் போற்றலும் அடங்கி வாழ்தலும்

அறத்தையும், பொருளையும் மிகுதியாக உரிமை பூண்டவர்கள் சான்றோர், பெரியோர். இவர்கள் அன்றைய ஆதிக்கப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள். நாகரிகத்தின் காவலர்கள். இவர்கள் அன்று அரசராகவோ, பார்ப்பனப் புரோகிதராகவோ,

மதத்தலைவர்களாகவோ, பெரும்புலவராகவோ இருந்துள்ளார்கள்(ராஜ் கௌதமன்,1997:144) இவ்வடிப்படையில் நோக்குமிடத்து சான்றோர் - பெரியோரைப் போற்றப் பணித்தல் என்பதும் அதிகாரத்துவக் கருத்தியலேயாகும்.

‘மன்றில் முதுமக்கள் வாழும் பதி இனிதே’ (பாடல்.18:1) என்று கூறும் இந்நூல் அறியவுடைய சான்றோர்களின் வாய்ச்சொற்களைப் பாதுகாத்துப் போற்றுதல் இனிது எனவும் குறிப்பிடுகின்றது.

புலவர் தம் வாய்மொழி போற்றல் இனிதே (பாடல்.20:2)

சான்றோரின் வாய்மொழியைப் பாதுகாத்துப் போற்றல் மூலம் சான்றோர்க்கு பணிந்து – அடங்கி வாழ்தல் இனிதென வலியுறுத்தப்படுவதைக் காணலாம். சத்தியத்தைப் பாதுகாத்து யாவர்க்கும் அடங்கி நடத்தல் இனிது(பாடல்.19:2) என பிறிதொரு பாடலும் அமைந்துள்ளது. இங்கு யாவரும் என்பது பார்ப்பனர், அரசர் முதலான பெரியோரையே குறிப்பிடுகின்றதெனலாம்.

தானம் அழியாமைத் தானடங்கி வாழ்வினிதே (பாடல்.13:2)

இதன் மூலம் தானிருந்து வாழும் இருப்புச் சிதையாதபடி தான் அடங்கி வாழ்வது இனிதென்று கூறப்பட்டுள்ளது. அடங்கி வாழ்தல் காலங்காலமாக இருந்துவருகின்ற குடிமையாதிக்கத்தின் வெளிப்பாடெனலாம்.

2.6. பிற அறங்கள்

ஈகை, துறவறம், அரச அதிகாரம், கல்வி முதலானவற்றைத் தவிர செய்ந்நன்றி மறவாமை, பிறர்மனை நோக்காமை, பிறமகளிரை நாடாமை, புலால் உண்ணாமை, சான்றோரை, பெற்றோரைப் போற்றல் முதலானவை பற்றியும் இந்நூல் குறிப்பிடுகின்றது.

கொடையால் செய்த உதவியாக இருந்தாலும் நட்பால் வழங்கிய உதவியாக இருந்தாலும் இவை பெற்றவனை வழங்கியவனுக்குக் கடன்பட்டவனாகப் பழிவாங்குகின்றன. அதாவது அவனுக்கு ஆட்பட்டவனாக ஆக்குகின்றன. பெரும் அறநடத்தைகளைப் போல ஒளிரகின்ற இந்த உறவுகள் எல்லாம் அடிப்படையில் கொடுக்கல் - வாங்கல் உறவுகளே(ராஜ் கௌதமன்,1997:59) இதனாலேயே வள்ளுவரும் செய்ந்நன்றி மறந்தவர்க்கு உய்வில்லை என்று கூறினாரெனலாம். இனியவை நாற்பது,

நன்றிப் பயன்தூக்கி வாழ்தல் நனி இனிதே (பாடல்.30:1)

என்று கூறுகிறது. குறிப்பாக ஒருவன் செய்த நன்றியின் பயனைக் கருதி வாழ்வது இனிது என்ற கருத்தை முன்வைக்கின்றது. நன்றியுடையவராக வாழ்தல் என்பதும் ஒருவகையில் பணிவுடன் அடங்கிச் செயற்படுதலேயாகும்.

3. முடிவுரை

தொகுத்து நோக்குமிடத்து நீதி நூல்கள் அறக்கருத்துகளை வலியுறுத்தும் அதேவேளை அதிகார நிலைப்படுத்தலுக்குரிய கருவிகளாகவும் அமைந்துள்ளன. அறச்செயல்களை மேற்கொள்வோர் சமூக மதிப்புக்குரியவர்களாக – அந்தஸ்து மிக்கவர்களாக உயர்வுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். இவ்வகையில் அறமுரைத்தலும் அதிகாரத்துடன் தொடர்புடைய செயற்பாடாகும். இனியவை நாற்பது நூலினூடாக இதனை தெளிவாக அறியமுடிகின்றது. இந்நூலில் ஈகை, கல்வி, நட்பு, துறவறம், அரசு அதிகாரம் முதலானவை கூறப்பட்டுள்ள அதேவேளை அவற்றில் பார்ப்பனர், அரசர், வேளாளர் ஆகியோரே முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். பெண்களும் ஏனைய சமூகத்தவர்களும் கீழ்நிலைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இதற்கு அறம் அடிப்படைக் காரணமாக அமைந்துள்ளது. அரசரும் வேளாளரும் பார்ப்பனர்க்கு ஈகை முதலான தானங்கள் புரியவேண்டியதும், அதற்கு விவசாயம் செய்தல், பசு வளர்த்தல் முதலானவற்றை மேற்கொள்ளவேண்டியதன் அவசியமும் உணர்த்தப்பட்டுள்ளன.

உசாத்துணைகள்

இராம லட்சுமணன், (2014). சீத்தலைச் சாத்தனார் இயற்றிய மணிமேகலை (பதி.), சென்னை: உமா பதிப்பகம்.

சண்முகம்பிள்ளை, மு., (2003). பதினெண் கீழ்க்கணக்குத் தெளிவுரை (பதி.), சென்னை: முல்லை நிலையம்.

சந்திரசேகரம், சி., (2020). தமிழில் அற இலக்கியங்கள், கொழும்பு: குமரன் அச்சகம்
திருக்குறள், பரிமேலழகர் உரை, (1992). சென்னை: லோட்டஸ் ஆப்செஸ் பிரஸ்.

திருநாவுக்கரசு, க.த., (1977). திருக்குறள் நீதி இலக்கியம், சென்னை: சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

மாதவன், சு., (2017). தமிழ் அற இலக்கியங்களும் பௌத்த, சமண அறங்களும், சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.

ராஜ் கௌதமன், (1997). அறம்/ அதிகாரம், கோவை: விடியல் பதிப்பகம்.